

KÓSA ANNUS BALLADÁJA

1. Zalabaksán Kósa Ferenc házánál,
Kinek nem volt több gyermeke lányánál •
Óvták is őt még a széltől is szegényt,
Munka miatt fölfogadtak egy legényt,
2. A dologgal hogy könnyebben bírjanak.
Persze, hogy ők azt mondták az ifjúnak,
Hogyha beáll őhözájuk cselédnek,
Hozzámegy az Annuska feleségnek.
3. Két évig a legény szép csendesen várt,
Harmadikban megkérte az Annuskát,
Hogy amint megmondták, hát teljesítsék,
Mert ők Annussal egymást megszerették.
4. De rászólt a lány anyja a legényre:
„Mit sem adok én az ilyen beszédre!
Nem adom akárkinek a lányomat,
Inkább hagyj el azonnal a házamat!”
5. Mivel ők forrón megszerették egymást,
ezért már nem akarták az elválást:
„Inkább megyünk mindketten a halálba,
De nem élünk elváltan a világba.
6. Ha a földön egymásé nem lehetünk,
Akkor jobb, ha lenn a sírban pihenünk-
Inkább csendben elmegyünk e világból,
Minthogy végleg elszakadjunk egymástól.
7. Utolsó vasárnap is az Annuska,
Elment szépen a csesztregi templomba,
Így sóhajtott fel a magas keresztre:
„Tekints uram a két szerencsétlenre!”
- Délután kimentek a temetőbe,
Feltekintettek a magas nagy égre,
Elbúcsúztak a világtól, mindentől:
„Ma estére megválnak az élettől.”
9. Hazamentek, beültek a szobába.
Szép csendesen megszólalt az Annuska:
„Itt a szívem, eressz bele egy golyót,
Holtom után sem mondok rád mást, csak jót!”
10. Ekkor ráfogta a fegyvert Annusra,
Remegő kézzel a ravaszt meghúzta,
Fegyver dörrént, piroslott Annus vére,
Az ártatlan lelke felszállt az égbe.
11. És a fegyvert maga felé fordítja,
Egy durranás saját életét oltja,
Végző szava: „Megyek kedves utánad,
Hisz a földön többé már ügyse látlak.
12. A szülők beszaladtak a lövésre,
Elborzadva néztek a sok vérzésre:
„Ő, nagy isten, hát ezt érdemeltem meg,
Hogy a lányom gyilkossággal haljon meg!”
13. Két koporsót kitétték az udvarra,
A gyászoló édesanya siratja,
„Ne sírj anyám, ne sirassál engemet!
Mért nem adtál a kedves szeretőmnek?”
14. „Ifjak, lányok rólunk most tanuljatok,
Szívetekre, mindig jó! vigyázzatok!
Addig hűen ne szeressétek egymást,
Míg az oltár előtt nem kaptok áldást!”
15. „Lánypajtásim fehérbe öltözzetek,
Fejetekre szép koszorút tegyetek,
Kísérjétek az utolsó utamra,
Két szerelmezt tegyétek le a sírba!”
16. Búsan szól a zalabaksai harang,
Húzta aztat gyönyörű szép hat galamb,
Azok húzzák a szomorú verseket,
Most temetik el a szerelmeseket.
17. Végig megyek a baksai Gyöngy utcán,
Betekintek az Annuska ablakán,
Édesanyja igazítja az ágát,
Könnyes szemmel söpri fel a szobáját.